

MODSÆTNINGERNE

Tyge Kjær

I denne artikel analyseres de specielle modsætninger indenfor universiteterne. Disse modsætninger er et resultat af og i en vis grad bestemmende for de generelle modsætninger indenfor de senkapitalistiske samfund.

Samtidig hermed er de specielle modsætninger bestemmende for arten og omfanget af de forandringer der forekommer og kan forekomme indenfor universiteterne. Forfatteren opstiller derfor i slutningen af sin artikel en analyse- og aktionsmodel, der viser hvordan og i hvilken retning, de specielle modsætninger skal skærpes for derved at skabe de nødvendige forandringer, og bevidsthed om den nationale og internationale klassekamp.

STUDENTEROPRØRET I INTERNATIONALT PERSPEKTIV.

I det senkapitalistiske industrisamfund er videnskab og teknik blevet en af de vigtigste produktivkræfter; det er derfor blevet i magtens interesse at styre universiteterne. Denne styringsinteresse, som er dikteret af den senkapitalistiske nødvendighed, har overalt skærpet de specifikke modsætninger på universiteterne.

Studenteroprøret er blevet en kamp om universiteterne – og derved et led i kampen mellem magtens interesser og løses interesser.

Skærpelsen af modsætningerne indenfor universiteterne har stået på i omkring de sidste 15 år. I senkapitalismens paradis, USA, startede "kampen" i begyndelsen af 1960'erne med krav om mere frihed og medbestemmelse på campus'erne. I USA – som

alle andre steder – skiftede studenteroprøret perspektiv; de specifikke modsætninger blev til en "bevidsthed" om borgerrettigheder, Vietnamkrigen, uduelige regeringer, fattigdommen, krigsliderligheden, etc.

I perioden marts-maj i 1968 forekom der universitetskampe i mere end 20 forskellige lande. I Brasilien, Japan og Holland, hvor der længe havde været gadekampe, blussede studenter- "urolighederne" op. I Danmark, Schweiz og Vesttyskland havde der ikke tidligere været noget i den retning, men nu kom det. Et utal af universiteter blev lukket i USA, Italien, Spanien, Frankrig, Tunis, Mexico, Æthiopien, etc. I Belgien trådte regeringen tilbage, da universitetskampen fik den gamle kontrovers mellem flamlænder og walloner til at bryde ud påny. I Ægypten demonstrerede studenterne imod en ineffektiv regering, som tvang Nasser til at skifte regeringsmedlemmer ud. I Polen blev mere end 1.000 studenter "sat fast". I Tjekkosllovakiet tvang studenterne regeringen bort fra den stalinistiske kurs henimod en mere socialistisk kurs (og ikke en mere "liberal" kurs, som den gule presses bladsmørere så gerne ville fortælle os det).

Disse eksempler belærer os blandt om, at studenteroprøret i de forskellige lande begyndte som en mere eller mindre sensi-præget fremmedgørelse, for dernæst at bevæge sig hen imod en politisk bevidst aktivisme. Mens den politisk bevidste aktivisme har fået større og større perspektiv er det bl.a. her i landet åbenbart, at de specifikke modsætninger, nemlig modsætningerne indenfor universiteterne, ikke er ophævet. Tværtimod – de er skærpet.

En mere generel belæring, man kan uddrage af de anførte eksempler er, at en kamp i forbindelse med de specifikke modsætninger, som de kommer til udtryk indenfor universitets-, arbejder-, etc. -bureaukratierne, kan skabe den "revolutionære" kraft, som kan vende den nationale og internationale klassekamp.

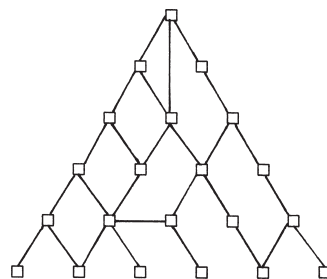
Udfra denne synsvinkel skal vi se på de specifikke modsætninger indenfor universitetet.

MODSÆTNINGER

Den væsentligste modsætning indenfor et universitet eksisterer mellem lærere og studenter. Hermed menes ikke en række konkrete modsætninger, som f.eks. modsætningerne mellem en autoritær eller repressiv lærer og studenter, der ikke accepterer autoriterismens legitimitet, der tænkes heller ikke på den formelle modsætning mellem en bestemmende minoritet (professorer) og en umyndiggjort majoritet (studenterne); men derimod en abstrakt modsætning mellem studenterens arbejdsinteresse og lærernes arbejdsinteresse. De konkrete modsætninger kunne også kaldes for form-modsætninger eller strukturelle modsætninger, mens de abstrakte modsætninger kunne kaldes for indholds-modsætninger eller fagideologiske modsætninger. Mellem form og indhold forekommer der et komplekst samspil, som vi vil forsøge at udrede i det følgende gennem en model ¹⁾.

Universitetet kan betragtes som et bureaukrati, hvor professorerne udgør "toppen" af bureaukratiet, og studenterne danner "bunden"; mellem toppen og bunden befinder amanuenser, øvrige lærere, "velvillige" studenter, etc. sig. (Figur).

Figur: BUREAUKRATIET.

¹⁾ Inspirationen til denne model er hentet os Herman Schmid: Vetenskapen och Kontrollen av sociale system, Sociologisk Forskning, nr. 1, 1969, pp. 41-54.

Det karakteristiske for bureaukratiet er hierarkiet. De enkelte medlemmer i hierarkiet er bundet til hinanden gennem kontrolrelationer. Vi kunne se på et enkelt "medlem" af bureaukratiet. En sådan atomistisk betragtning siger ikke noget om den sociale virkelighed, men om begrebernes definitions-mæssige indhold.

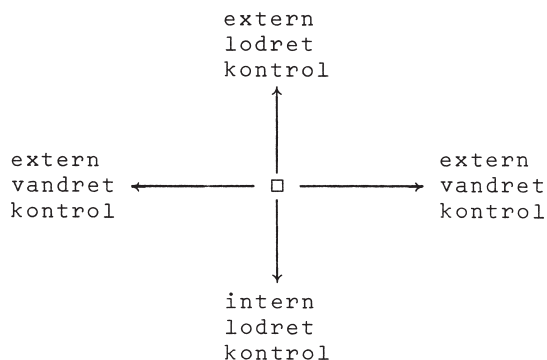
Det enkelte medlem er ikke "frit svævende", men er bundet til de andre medlemmer gennem tre forskellige kontrolrelationer. Næmlig følgende:

1. intern lodret kontrol
2. extern vandret kontrol
3. extern lodret kontrol

En person eller en gruppe af personer udøver en intern lodret kontrol overfor underordnede medlemmer, og en extern lodret kontrol overfor overordnede medlemmer. Den externe vandrette kontrol er en kontrol af sideordnede medlemmer.

På en figur kan man afbilde de tre kontrolrelationer således:

Figur: KONTROLRELATIONER.

Men som sagt: hvert enkelt medlem svæver ikke frit, men indgår i en helhed. De førømtalte konkrete modsætninger er ud fra modellen en modsætning mellem en persons (eller en gruppes) interne lodrette kontrolinteresse på den ene side og en persons (eller en gruppes) externe lodrette kontrolinteresse på den anden side.

Ikke alle kontrolrelationer behøver at forekomme. Den externe lodrette kontrol kan mangle, dvs. en underliggende gruppe i bureaukratiet ikke udøver eller forsøger at udøve kontrol mod en "overliggende" instans i bu-

reaukratiet. Opportunismen bliver så det fremherskende træk, og bureaukratiet vil få en absolutistisk karakter. Det er netop det karakteristiske for det før-studerenteroprørske universitet; der forekommer der kun en intern lodret kontrol, som ytrer sig som den professorale manipulation.

Vi har nu set på de konkrete modsætninger eller struktur-modsætningerne, som de kommer til udtryk igennem kontrolrelationerne. Hvordan kommer den abstrakte modsætning eller indholds-modsætningen ind i billedet?

FORLAGET DEMOS

GRØNNEGADE 37, telefon 14 15 37,
Forlag og boghandel.
Åben: hverdage 16-19³⁰
lørdage 11-14⁰⁰

Mandel:
Marxist Economic Theory,
2 bind, indb..... 55,-

Enerstvedt:
Dialektikk og samfunns-
videnskab..... 16,20

Guardian, abon. 52 nr... 100,-

Monthly Review,
abon. 12 nr. 60,-

Luxemburg:
The Accumulation of
Capital. 27,-

A.G.Frank:
Capitalism and under-
development. 31,50

Den abstrakte modsætning var udtryk for en modsætning mellem studenternes arbejdsinteresser og lærernes arbejdsinteresser. Placeringen i bureaukratiet og dermed strukturmodsatningerne vil bestemme arbejdsinteressen. Men ikke nok med det. Relationernes natur vil bestemme den

arbejdsinteresse, man har. Og den arbejdsinteresse man har, vil bestemme relationernes natur. Eller kort sagt: mellem form-modsætningen og indholdsmodsætningen eksisterer der et dialektisk samspil. Vi kan stille det skematisk op på følgende måde:

KONTROLRELATIONER:

	Intern lodret kontrol	Extern vandret kontrol	Extern lodret kontrol
	□ ↓	← □ →	↑ □
KONTROL-OBJEKTER:	Underordnede enheder	sideordnede enheder	overordnede enheder
TYPE AF KONTROL:	Manipulation	Konkurrence	Kritik, omvæltning.
ARBEJDS-INTERESSE:	Integration, Konflikt-løsning, Social kontrol, Balance.	Konkurrence Strategi, Reguleret konflikt.	Polarisation, Revolution, Klassekamp, Modsætninger.

Professorerne vil som "objektiv" arbejdsinteresse have manipulation, mens studenterne "objektive" interesse vil være kritik og omvæltning.

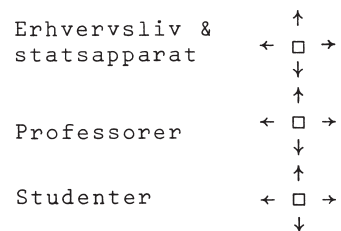
Det er her den væsentlige modsætning findes. Professorernes arbejdsinteresse vil alene ikke være en manipulation; deres videnskab og deres kundskab vil også være manipulativ, mens studenterne i deres videnskab og kundskab vil være kritisk og revolterende.

Den forskel får professorerne til at erklære studenterne for at være u-videnskabelige, usaglige, politiske, netop fordi professorerne er bevidstløse bureaukratslaver. Det får dem også til at optræde som fjattede småtanter, når de fx. skal forklare studenteroprøret: i et forsøg på at distancere sig fra indholdskritikken betegner man studenteroprørene som uddannelsesmæssige tabere, folk der dumper til eksamen, et socialt

problem etc. (fx. prof. Jørgensen, Bjøl).

Men har universitetsprofessorerne m.v. ikke selv en kritik-kontrolrelation overfor erhvervslivet, statsapparatet, etc. Universitetet eksisterer ikke i et tomrum, men indgår i en række kontrolrelationer til "omverdenen". Lidt skematisk kan det opstilles således:

Figur: BUREAUKRATIETS OMVERDEN.

"Objektivt" set kunne professorerne og deres følgesvende have en kritisk kontrolrelation overfor statsog erhvervsbureaukratiet. Men i et senkapitalistisk, korporativistisk samfunds havlfacistiske kritik-skræk optræder professorerne og deres laka-ger som velvillige manipulatorer, som selv er så manipuleret, at det mest af alt ligner en sammensværgelse. Men det professorale-industrielle kompleks er med sin absolutiske karakter ikke nogen sammensværgelse, men er et resultat af professoral ubevidst uansvarlighed. Den uansvarlighed, som kaldes for den objektive "videnskab". Hermed skærpes modsætningerne.

KONTROLFORMER.

Udfra modsætningernes natur på universitetet vil formen og arten af professorernes manipulationsmekanismer og formen og arten af studenternes revolterings-teknikker dannes.

Skærpes modsætningerne vil manipulationsmekanismerne få et totalitært indhold. Øges bevidstheden hos studenterne om modsætningernes natur må manipulationsmekanismerne transformeres til en mere uigennemtrængelig form.

Disse forandringer er ikke udtryk for en bevidst planlagt proces; tværtimod pakkes en række manipulationsforanstaltninger ind i argumenter om effektivisering af studieforløbet, demokratisering, sikring af det videnskabelige niveau, etc.

Kontrolformerne kan have to hovedformer: rekrutteringskontrol og institutionskontrol.

REKRUTTERINGSKONTROL.

Karakteristisk for et bureaukrati er, at der bruges megen tid på at udvælge personer til de forskellige positioner. Universitetet er ingen undtagelse. Udvælgelsen begynder allerede i første klasse. I officielt sprogbrug hedder det, at udvælgelsen sker udfra hvem, der er bedst egnet til at "modtage" en videregående og højere uddannelse. I den sammenhæng bygger man på forudsætninger om, at udvælgelsesmekanismerne er ikke-ideologiske og objektive. Det man nægter at vedkende sig er (1) at det er personer med en bestemt ideologi, som klarer sig igennem udvælgelsesmekanismerne, og (2) at den højere uddannelse alene sigter på at uddanne folk, som er loyale og værdifulde overfor den magtfulde samfundsklasse. Men sådan fungerer udvælgelsesmekanismerne faktisk. Det der er kernen i denne sag er, at de "målemetoder" (eksaminer, lærervurderinger, etc.), man anvender i forbindelse med udvælgelsen, er ideologi-målemetoder; idet man måler den potentielle elites evne til at konfrontere til den bestemte ideologi, magtens ideologi, som findes eksplicit, dog mest implicit, formuleret i de forskellige fags lærebøger.

En række forhold understreger rekrutteringsmekanismerne manipulative funktion: at undgå rekruttering til universitetsbureaukratiet af "illoyale" personer, og hvis de er rekrutteret, da at udskille dem som ikke "egnet". Lad os se på nogle eksempler.

FOR DET FØRSTE er det karakteristisk at uddannelsessystemet bliver mere og mere konserverende (bl.a. som følge af en ændring af fagsammensætningen) og konformitetskravene (gennem eksaminer) større jo nærmere man i uddannelsesforløbet kommer de højere uddannelser for netop at kulminere på det tidspunkt, hvor manipulationsinteressen er størst. I det officielle sprogbrug hedder det, at det moderne samfund stiller større og større krav til erhvervelsen af "solide og reelle kundskaber".

FOR DET ANDET: ved Københavns Universitet (og andre steder) er antallet af prøver og formaliseringen af undervisningen gennem fast pensum og obligato-

riske øvelser øget siden 1950 – ikke som det hedder for at gøre studieforløbet mere effektivt for den enkelte student – men fordi stigningen i studentertallet har skærpet de "objektive" modsætninger bl.a. gennem en større variation i de studerendes "beholdelsesideologi" Det har øget kravene til den repressive manipulation.

FOR DET TREDIE: dels forsøger man at indføre adgangsbegrænsning ved universiteterne (bl.a. det Morten Langeske komplot); og dels forsøger man at hindre, at personer, som ikke har gennemgået det mest effektive indslusning – gymnasiet – i at deltage i en højere uddannelse. Den officielle begrundelse er, at man er bange for at sænke standarden; men de faktiske forhold taler for, at man uden ikke kan opretholde bureaukratiets "enhedspræg". Det enhedspræg som hidtil har gjort universitetet til en trofast leverandør af kulturfacistiske og manipulativ teknokratiske ja-sigere.

FOR DET FJERDE: universitetets uddannelses- "program" er blevet forsynet med endnu et perfekt ideologikontrolled: licentiatgraden, hvor man gennem et lærergodkendt, stramt tilrettelagt uddannelsesprogram og gennem en række årlige prøver skaber et uddannelsessystem, som ikke er noget uddannelsessystem, men en rekrutteringsprøve til bureaukratierne. På grund af de skærpede modsætninger i universitetsbureaukratiet er det netop blevet nødvendigt, at anvende mere tid og mere præcise metoder til udvælgelsen.

FOR DET FEMTE: universiteternes nye forslag til stillingsstruktur synes at give en endnu mere systematisk udvælgelsesprocedure for lærerstanden end tidligere. I denne sammenhæng er det interessant at bemærke sig, at man har afvist oprettelsen af en kontrol-instans, hvor studenter og lærere i fællesskab havde mulighed for at påtale illegitime professoraktiviteter. Kontrol af bureaukratiets top lader sig ikke gøre.

FOR DET SJETTE: frafaldsprocenten for tilmeldte studenter er temmelig stor – op til 50 pct. efter et par studieår ved nogle fag. Det har man gennem forskellige forslag søgt at løse; ikke ved at fjerne årsagerne til frafaldet

(de ideologiske konformitetsprøver), men ved at skubbe den ideologiske bureaukrati-test frem, så udsorteringen finder sted allerede efter et halvt år.

FOR DET SYVENDE: rekrutteringen til de højere uddannelsers lærerstab er den mest omhyggelige. Ofte bruger man fra et halvt til et helt år for at udvælge pacificerende, ideologifaste professorale tågehorn på et slet skjult ideologisk grundlag. Af og til slipper der én enkelt kritiker igennem, som kan vikre som en art vaccine mod kritik af det doktrinære uddannelsessystem.

INSTITUTIONSKONTROL.

De enkelte personers dobbelthed dels som manipulator og kritiker (jvfr. tidligere figur), dels som manipulator og manipuleret vil i hvert fald på "bunden" af bureaukratiet skabe en dynamik, der kan ødelægge selv den mest effektive form for rekrutteringskontrol.

Den mest karakteristiske udvikling af universiteterne i Vesteuropa kan ses i tre sammenhængende tendenser:

1. den stigende bureaukratisering af universiteterne
2. at større vægt lægges på naturvidenskaberne på bekostning af de hermeneutiske discipliner og samfundsvidenskaberne
3. universiteternes voksende funktion som profitskabende underleverandør til kapitalen

Mest afgørende i universiteternes udvikling er den sidstnævnte tendens: udviklingen af produktivkræfter, fordi den gør de to førstnævnte til en absolut nødvendighed.

Men nødvendigheden skærper sammen med den allerede eksisterende institutionskontrol de abstrakte og konkrete modsætninger på trods af selv den mest effektive form for rekrutteringskontrol. Det gør derfor en yderligere skærpelse af institutionskontrollen uomgængelig.

Denne skærpede institutionskontrol viser sig på forskellige områder, f. eks:

FOR DET FØRSTE: styringsloven.

De grundlæggende principper bag styringsloven er udtryk for en ren Machiavelisk indstilling, fordi man forsøger at dæmpe de skærpede modsætninger

ved at udvide den professorale institutionskontrol-udøvelse til en række underkorporaler: ammannensgruppen og de "repræsentative" studenterorganer.

Den officielle interesse i indførelsen af underkorporalsystemet – som man fiffigt kalder for medbestemmelse – ligger i at øge institutionskontrollen gennem systemets velvillige spytslikkere.

Konsekvensen heraf bliver en mere usynlig og mere effektiv kontrol, skabt ud fra de skærpede modsætnings dynamik.

Ingen skal forvente, at underkorporalerne, Studenterrådet etc. vil optræde i andet end den rolle, den bureaukratiske nødvendighed har skabt: den manipulative "ansvarlighed".

Nægtelsen af reel medbestemmelse for studenterne kan kun betragtes som et udslag af den akademiske præstestands manipulationsforpligtelser overfor kapitalen og dens lakajer.

FOR DET ANDET: det officielle basisuddannelsesforslag (for samfundsvidenskaberne) er udtryk for en uddannelsesmanipulation. Ved i de første par studieår at give studenterne en lille viden om mange emner, reducerer man den abstrakte modsætnings potentiale, fordi den begrænsede, leksikale plapre-viden forhindrer, at studenterne får bevidsthed om deres objektive arbejdsinteresser.

FOR DET TREDIE: universitetet har nu – i den kontrolmæssigt kaotiske situation – oprettet et "institut for anvendt universitetspædagogik", som i sin hovedinteresse er udtryk for den almindelige manipulationsinteresse, men blot en finere og mindre gennemtrængelig udformning heraf.

Rekrutterings- og institutionskontrol er ikke en bevidst planlagt proces hos professorer eller andre i bureaukratiets top, men er et udtryk for den modsætningsskabte dynamik.

Universitetet vil ikke blive meget bedre med mere progressive professorer; men derimod med mere bevidste professorer – en bevidsthed som iøvrigt vil være betinget af modsætningsernes udviklingstrin.

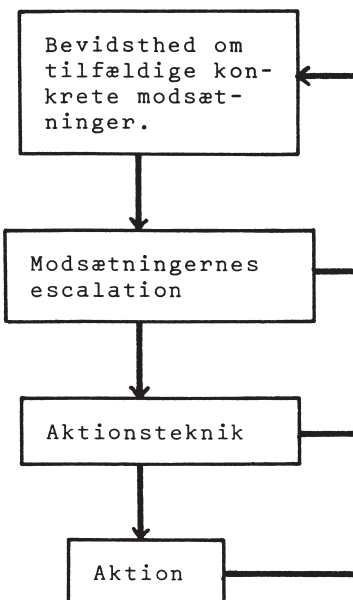
STUDENTERNES KRITISKE KONTROL.

De konkrete og abstrakte modsætninger skaber, som nævnt, en "profes-

sordynamik", der betinget af de nuværende fundamentale modsætnings natur er en manipulativ kontrolrelation. Men disse modsætninger betinger også en "studenterdynamik", som vil "objektivt set" vil være en kritisk kontrolrelation. Professorog studenterdynamikken er betinget af og en forudsætning for hinanden.

Den øgede professorale manipulationskontrol vil og må besvares med en forøgelse af studenternes kritiske kontrol på et bevidst plan. Men hvordan? I det følgende opstilles der en art aktionsmodel, som ved flere lejligheder har vist sig frugtbar:

Figur: AKTIONSMODEL

Aktionsmodellen har tre implicite forudsætninger: (1) enhver action må for at føre til resultater forsøge at etablere sig som en massebevægelse; (2) de konkrete, abstrakte og fundamentale modsætninger er tilsløret af det repressive bureaukrati; og (3) man må fokusere de fundamentale modsætninger (klassemodsætninger) gennem de konkrete og abstrakte modsætninger. Uden denne fokusering vil en action være perspektivløs og dermed splidt.

Lad os nu se nærmere på de enkelte faser i modellen. Udgangspunktet for en action vil for det meste være:

I. BEVIDSTEHEN OM TILFÆLDIGE KONKRETE MODSÆTNINGER.

Et bureaukrati er et uigennemtrængeligt system for "bundens" medlemmer, studenterne, fordi bureaukratiet er sådan opbygget, at professormagtmisbrug, etc. vil forblive skjult for studenterne. For at afsløre modsætninger af konkret eller strukturel art kan man (1) vente på en tilfældig blottelse, (2) gennemføre en provokerende aktion (urimelighedsrapporter), eller (3) gennem en analyse påvise de eksisterende modsætninger.

Den væsentligste opgave i denne fase er at tydeliggøre de konkrete modsætninger i deres helhed overfor "folket". Uden en eller anden minimumsbevidsthed i denne fase, vil man ikke kunne gå videre til escalationsfasen, hvor bevidstheden om de konkrete modsætninger "transformeres" til at gælde en bevidsthed om de abstrakte modsætninger og deres natur.

II. MODSÆTNINGERNES ESCALATION.

Mens den første fase er en rekrutteringsfase af og blandt "folket", har anden fase med det kvalitative aspekt at gøre. De åbenlyse urimeligheder, som afslører eksistensen af de konkrete modsætninger, vil samtidig kunne bruges til at skabe en forståelse eller oplevelse af de abstrakte modsætninger, som er fundamental for klassekampens forskellige former, og dermed for det generelle politiske perspektiv.

Fasen skal altså sikre en forståelse af helheden ved at drage opmærksomheden bort fra de tilfældige konkrete modsætninger. Fasen er derfor uendelig vigtig. De fleste "aktioner" når aldrig til dette trin, fordi den grundlæggende analyse af de abstrakte modsætningers forbindelse med de konkrete ikke gennemføres og bevidsthed om denne sammenhæng derfor ikke kan skabes. Resultatet kan blive overflade-aktioner, der kun skaber ubetydelige krusninger i avisspalter.

Den konkrete modsætning kan ikke alene danne grundlag for en virkningsfuld "masse" -aktion. I visse situationer er en escalation til de abstrakte modsætninger umulig, fordi afsløringen af den konkrete modsætning ikke ople-

ves som en afsløring af de mere grundlæggende abstrakte og fundamentale modsætninger (henholdsvis arbejdsinteresse og klassekampen). I det sidste tilfælde må første fase repeteres, eller man må tage udgangspunkt i en anden konkret modsætning.

III. AKTIONSTEKNIK.

Er der skabt en forståelse af de abstrakte og de konkrete modsætninger som angivet ovenfor, vil en massernes aktion kunne iværksættes.

En sådan aktion må planlægges nøje ud fra de konkrete og abstrakte modsætningers indbyrdes forhold. Det er umuligt at give detaljer for de anvendelige aktionsteknikker på forhånd, men en form for generel oversigt over forskellige teknikker kan dog opstilles:

- 1) Fanonsk teknik: militant solidaritet (Frantz Fanon).
- 2) Debrayiske teknik: defensiv vold (Jules Reqis Debray).
- 3) Marcusisk teknik: flower power. (Herbert Marcuse).
- 4) Mao-Tse-tungske teknik: miniatyre kulturrevolution.
- 5) Che Gueveraisk teknik: lokale guerrilla aktion.
- 6) Kingsk teknik: ikke voldelig modstand. (Martin L. King).

Hvis man udfra den planlagte aktion må skønne, at det er umuligt at gennemføre aktionen f.eks. på grund af for ringe tilslutning, må man med denne erfaring vende tilbage til første eller/og anden fase.

IV. AKTION.

Efter eller under aktionen er det vigtigt at analysere udviklingen set i forhold til den af modsætningerne skabte dynamik.

EFTERSKRIFT

Aktionernes formål vil altid være dobbelt. For det første vil de være en pression overfor bureaukratiet. For det andet vil de kunne "skabe bevidsthed" om de eksisterende modsætninger. Men ny bevidsthed kan kun skabes ved at ændre den samfundsmæssige praksis, og ikke ved at fortælle om det. Aktioner kan betragtes som en fragmentarisk ændring af den samfundsmæssige.

Har man først forstået, er det let at handle.

POLITISK REVY

giver forståelse

BREVKORT

Undertegnede bestiller hermed politisk revy

- et gratis prøvenummer
- for et år (110,00 kr)
- for et halvt år (65,00 kr)

Særpris for unge under uddannelse

- et år (82,00 kr)
- et halvt år (52,00 kr)

Beløbet er vedlagt i check
 bedes opkrævet

Navn _____

Stilling _____

Adresse _____

Postbesørges
ufrankeret
(Modtageren
betaler
porto'en)

**politisk
revy**

194

**DRONNINGENSGADE 14
1045 KØBENHAVN K**

Reserveret postvæsenet